kül oli näha, et noor mees tüdrukust enam hoolis, kui wangkrest, hoostest ja muist asjust. Tüdruk oli Hantsuga — see oli möldri nimi — linna tulnud. Kuri waenlane sai pea aru, mil kombel ta oma asja nüüd kõige hõlpsamal wiisil pidi korda saatma. Ta otsis rahwa seast teist noort meest, rikka Wälja Priidu poega, Hantsu ja tüdrukuga ühest wallast, kes mõlemaile tuttaw oli. See tuli nüüd ja palus tütarlast meelitawa silma- ja libeda sõnaga, enesega koju sõita weikese rohilise wangkre sees, kus lai ja tüma iste pidi olema, ja kellega naad kermemini koju saaksid, kui suure tolmuse möldre wangkrega. Kahe-teistkümne wersta taga linnast wõiksid nemad Hantsu oodata K... kõrtsis. Kinsaja süütas tüdruku südames kõrkust põlema, et ta auuks ja õnneks pidas, rohilise wangkre sees linnast wälja sõita. Ilma palju nõnu pidamata istus ta peale ja pea oli rohiline wangker ümber nurga Hantsu silmast ära, weel üks silmapilk, siis ta ei kuulnud enam wangkre mürinatki kiwide peal. Ta seisis üksi oma wangkre juures. Waene Hants! sa ep olnud üksi; kinsaja oli su kõrwas, aga sa ei pannud teda tähele! —

Aga pea äratas ta Hantsu südames kõiksugused mõtted, mis mite head ega rahulised ep

olnud, sest ta süda sai täis ja meel pahaks. „Seal te nüüd sõidab rikka naabrega rohilises wangkres; naad on üksi lageda maa peal ja metsas; tema räägib, mis tahab, meelitab tüdrukut, tõstab ehk minu peale kurje kõnesid, lahutab ta südame minust ära!“ Seda ja weel teist kurja mõtles Hants. Ja kui ta nõnda mõtles, läks ta süda ika palawamaks, ta ei wõinud enam rahul seista, käed wärisesid nagu tõwes, rohkeste joosis higi ta silmist maha, waewalt sai ta hoostele rauad suhu. Jal ta ep olnud nõnda hooste pead sinna ja tenna kiskunud, ial weel — tema arwates — see ei wõtnud nii palju aega, neid rakkesse panna ja igaühe rihma oma kohta seada. Wiimaks ta istus peale, sõitis kui põörane, et pea aegu üks laps wangkre alla pidi jääma, ja kermeste traabisid hobused linnast ja siis alewist wälja. Aga nagu kõik haigus oma hakatusest saadik järgeste kaswab, kunni ta põörab, olgu surma ehk elu poole — nõnda läks kaa Hants ika äkilisemaks ja ajas hobused enam ja enam ruttama; naad joosid kaa auusaste, et rõõm oli peale waadata, sest niisugusi hobusid ei leita meie maal palju. Seda teadis Hants ja see tegi teda weel sõgedamaks, et ta wäsimata piitsa plaksutas ja hobusid, seda enam naad joosid, seda enam